

og fremmest Købmand Villing og hans Kone. De havde ikke turdet udsætte sig for deres „hellige“ Kunders Mis-  
 hag og var derfor bleven hjemme, skønt det særligt for  
 Hr. Villing ingenlunde havde været let at give Afkald  
 paa en Lejlighed til at repræsentere og være højtidelig  
 og tale bevægede Ord om Døden, Skæbnen, Livets for-  
 underlige Omskiftelser o. s. v. Det vindskibelige Ægte-  
 par havde forøvrig atter faaet en travl og gylden  
 Periode. Villings standhaftige Tro paa Faguddannelsens  
 Overlegenhed og endelige Sejr var ikke bleven gjort til-  
 skamme. Under de sidste Aars stærke Optagethed af  
 allehaande aandelige Spørgsmaal havde Menigheden  
 hverken haft tilstrækkelig Sans eller Lejlighed til med  
 nogen Energi at opretholde den „Forbrugsforening“, som  
 Væver Hansen i sin Tid havde grundlagt til Styrkelse  
 af Menigmands Selvstændighed, og Villings lille Butik  
 var derfor atter bleven det sædvanlige Samlingssted,  
 der fra Morgenstunden stod fuldt af købslaaende Folk,  
 og hvor de Vejlbys Bønder mindst en Gang om Dagen  
 søgte hen for at fordrive en ledig Time med Bysnak  
 og Tobak.

Af Emanuels Familje var kun Fru Betty og hans  
 Broder Garderofficeren tilstede, den sidste civil. Den  
 gamle Etatsraad havde ikke vovet at udsætte sig for  
 Rejsens Besværligheder. Han var meget svag og ned-  
 bøjet, og man ventede ikke, at han levede Vinteren over.

Det var Emanuels eget Ønske, som man opfyldte  
 ved at stede ham til Hvile paa Skibberup Kirkegaard  
 omkring den ensomme Næsse-Kirke. Han havde saa  
 ofte talt om sin Kærlighed til dette øde, forladte  
 Sted med den frie Udsigt over Fjorden, — talt om,  
 hvor dejligt det maatte være engang at sove der ved  
 „Guttens“ Side, omgivet af den dybe, højtidsfulde Stil-  
 hed, som kun Bølgebruset og Maageskrigene gennem-  
 brød. Endnu under sin Sygdom havde han bestandig  
 fantaseret om den gamle Kirke, hvortil saa mange af  
 hans Livs lykkeligste Minder knyttede sig. I sine lyse